

Omar Soudi

PIJN

Het verhaal
van een rebel
in toga

DOET

GROEIEN

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

13	Proloog
19	Streepjes op de muur
27	The escape artist
33	De helaasheid van tweeduizendhonderd Deurne
53	Buslijn 33: van zuid naar noord
63	Bij de neus genomen in Etterbeek
75	Antwerp till I die: de rood-witte draad door mijn leven
85	Dromen van Hollywood, verleid door assisen
91	Le fabuleux destin d'Omar Souidi
101	Een stoeltje in de zon. The rise and fall of Loes Roelants
111	Tafel voor één, pizza pugliese en een glas chianti
119	Lang leve Desiderius en de fluwelen revolutie!
143	Debuut in het theater van de taal

167	De geboorte van Souidi & Souidi Advocaten
177	A wake-up call from Don Draper
185	Bringing the New York vibe to Antwerp City
193	I'm not here to make friends, I'm here to make a difference
203	Het liefdeskind van Gordon Gekko en Patrick Bateman
223	The wolves of law street
233	De onschuldpresumptie #verschakt
241	Een man een man, een woord een woord
247	'Advocaat neuken in haar kont'
255	De slimste move ter wereld
269	Kennelijk geen triple A-journalist
281	So tonight I'm gonna party like It's nineteen ninety-nine
291	Epiloog

Voor mijn prachtige vrouw Charlotte, mijn onweerstaanbare lievelingetjes Céleste, Aymeric (†) en Romée, mijn unieke broer Mounir, mijn liefhebbende ouders en mijn schattig petekindje Maurice De Boeck.

PROLOOG

Als je een boek koopt, dan koop je zoveel meer dan een bundeltje papier met inkt erop. Je koopt een *ticket* om op reis te gaan. Samen met de auteur ga je op tournee in de wereld die hij heeft samengesteld, waar hij over heeft nagedacht, die hij heeft gereconstrueerd. Woorden werden gewikt en gewogen. Er werd geschraapt en verfijnd. Elk boek is een uniek kunstwerkje. Sommige boeken verdienen dat diminutief niet, en beschouw ik als een Kunstwerk met grote k.

De voorbije twintig jaar heb ik ontelbare boeken gelezen, voornamelijk non-fictie en bij voorkeur filosofisch geïnspireerd. Ik beschouw elk boek in mijn kast als een vriend. Hij staat altijd klaar wanneer je hem nodig hebt en is altijd bereid tot dialoog. Een boek lezen is van gedachten wisselen en – afhankelijk van de auteur – tijdreizen.

Ik droomde er al lang van om, na vele jaren lectuur, zelf in de pen te kruipen. Om een aantal gebeurtenissen die me gevormd hebben, neer te schrijven en te registreren voor de eeuwigheid. Of zoals de Romeinse redenaar Caius Titus het in de eerste eeuw na Christus omschreef: *verba volant, scripta manent*. Woorden vervliegen, het geschrevene blijft.

Schrijven is creëren, je steekt tijd en energie in het vervaardigen van een volwaardig boek en je laat iets na. Ik heb in mijn leven een heel

aantal gebeurtenissen nauwkeurig opgeslagen in mijn geheugen, gedocumenteerd in een privé-archief en er ruwe notities van genomen in een logboekje op mijn smartphone. Ik heb het geluk over een kwalitatief geheugen te beschikken, zodat enkele opmerkelijke ervaringen levendig gereconstrueerd kunnen worden.

Helaas ontbraken tijd en ruimte in mijn agenda om enkele dates met mijn schrijftafel te organiseren. Bovendien wou ik dit boek absoluut zelf schrijven, en niet werken met een ghostwriter. Ook al is dat een risico. Ik heb geen auteursopleiding genoten, en de handige tools waarover een schaduwschrijver beschikt, zijn mij bijgevolg vreemd. Ik beschouw het echter als een fundamentele meerwaarde als de kroongetuige persoonlijk het verhaal vertelt, in zijn eigen woorden, op zijn eigen manier. Ook al hou ik enorm van lezen: een goed lezer maakt nog geen goed schrijver. Het is niet omdat ik gedurende de afgelopen twintig jaar vele voetbalwedstrijden van Cristiano Ronaldo heb bekeken, dat ik daardoor ipso facto ook zelf een goed voetballer mag genoemd worden.

De coronaproblematiek gomde alleszins het tijdsprobleem uit. Van de ene dag op de andere werden vrijwel alle pleidooien die in mijn agenda stonden, uitgesteld ‘voor onbepaalde duur’. Enkel de pleitzittingen voor zaken waarin cliënten vanuit de gevangenis op hun proces aan het wachten waren, vonden plaats. Plots werd advocaten sterk aangeraden om consultaties met cliënten telefonisch te verrichten. Er ontstond ruimte in mijn planning om uit te voeren wat ik me al geruime tijd voorgenomen had: mijn verhaal zelf neer te schrijven.

De creatie die u nu in handen heeft, werd bijgevolg mede mogelijk gemaakt door de Huanan Seafood Market in Wuhan, China. Of een nader te bepalen en matig functionerend laboratorium. Wie zal het zeggen? Hoe dan ook ben ik dankbaar voor de tijd die ik onverwacht

cadeau kreeg. Hoe luidde die bekende uitspraak van de legendarische Nederlandse voetballer Johan Cruyff ook alweer...?

Ik wil u bedanken om uw duimkruid te hebben geïnvesteerd in de aankoop van mijn verhaal. Ik beloon u daar graag voor, door u uit te nodigen om samen met mij op reis te gaan, mij te vergezellen in enkele belangrijke scènes uit de film van mijn leven.

Ik leg hierbij mijn ziel bloot. U leest in dit boek niet alleen persoonlijke beschouwingen over thema’s die voor mij belangrijk zijn, maar krijgt ook een inkijk in specifieke gebeurtenissen die mij hebben gevormd tot de man die ik op dit moment ben.

Ik vind het zeer belangrijk om uitdrukkelijk de mensen te bedanken die mij omringen, de dierbaren die in mijn hart zitten, die het ontstaan van dit boek mogelijk hebben gemaakt en die me elke dag opnieuw motiveren om een betere versie van mezelf te zijn – wat dat ook moge betekenen.

Vooreerst mijn lieve ouders, mijn broer en allerbeste vriend Mounir, mijn liefdevolle vrouw Charlotte en de drie wondertjes voor wie ik het allemaal doe: Céleste, Aymeric (†) en Romée, papa houdt zielsveel van jullie en is reuzetrots op zulke mooie, grappige *mini-me*’tjes. Charlotte en mijn oogappels verdienen heel wat krediet om al die tijd – met de glimlach – om te gaan met ondergetekende, die weliswaar fysiek meer aanwezig was dan voorheen, maar mentaal des te minder. Het moet niet eenvoudig zijn om een vader op te voeden als je amper zes jaar oud bent, maar Céleste is er met brio in geslaagd.

Mijn dank gaat ook uit naar mijn achtbare confrère Mr. Patrick Hofströssler, voor wie ik bijzondere waardering koester. Ik beschouw hem niet alleen als een briljant man met een fijnzinnig gevoel voor humor, maar ook als een confrater die eenieder alle succes gunt. Hij heeft dit

manuscript nagelezen en uitermate waardevolle feedback aangereikt, teneinde dit boek te stroomlijnen en verscheidene fragmenten van de nodige verfijning te voorzien. Poneren dat ik zulks erg waardeer, is een understatement van formaat.

Ook een welgemeende buiging aan het hele team van Borgerhoff & Lamberigts, in het bijzonder aan Sam De Graeve en Nils De Malsche. Ik had het genoeg om de ervaren Sam De Graeve te ontmoeten wanneer hij me voorstelde om mijn verhaal in een boek te gieten. Zijn sympathieke enthousiasme werkte aanstekelijk en zorgde mee voor dat laatste duwtje om in – voor mij – onbekende wateren te springen.

Dank ook aan Nils De Malsche en Niels De Mayer voor hun uiterst waardevolle feedback op mijn eerste *drafts*. Het is niet altijd gemakkelijk om samen te werken met iemand die je nooit in levenden lijve hebt ontmoet. Covid-19 noopte ons daartoe. Nils en Niels maakten het bijzonder eenvoudig om dat alsnog in wonderlijk vlotte banen te leiden.

Ik was in de wolken met de uitgeverij die dit verzoek aan mij heeft gericht. Ik heb de boeken van Borgerhoff & Lamberigts zelf altijd met geboeide aandacht gelezen. Tijdens mijn jaarlijkse bezoek aan de Boekenbeurs was het steevast de eerste stand die ik bezocht.

Ik maak het me graag comfortabel wanneer ik van hun boeken geniet. Ik nodig u, beste lezer, graag uit om hetzelfde te doen. Doe uw schoenen uit, zoek een leuk plekje om u neer te vleien, schenk uw lievelingsdrankje in en stap binnen in de wereld van Omar Souidi.

Welkom!

Antwerpen, 12 augustus 2020

STREEPJES OP DE MUUR

If I say shut your eyes
If I say look away
Bury your face in my shoulder
Think of a birthday
The things you put in your head
They will stay there forever
I'm trying hard to hide your soul, son
From things it's not meant to see

Editors
No sound but the wind
2009

'Neem je tijd,' zegt Inge. 'Hier is een knopje. Druk hierop zodra jullie klaar zijn om afscheid te nemen.' Ze wijst voor zich uit, maar ik kijk niet op. Ik knik. Nooit zal ik klaar zijn om afscheid te nemen, denk ik verdwaasd.

Inge is vroedvrouw. Ik zit op een bijzonder oncomfortabele stoel in een kamer op de verlosafdeling van het Sint-Augustinus-ziekenhuis in Wilrijk. Mijn pasgeboren zoontje Aymeric ligt in mijn armen. Zijn prachtige moeder ligt uitgeteld en gebroken van verdriet in een ziekenhuisbed. Ik zie haar doodgraag. Ik zie mijn zoontje doodgraag. Wat een dramatisch onaangepaste woordkeuze, 'doodgraag' zien.

Ik draag hem ongeveer twee minuten in mijn armen, maar durf hem geen moment aan te kijken. Hij ademt niet. Zal hij nooit meer doen. Het is donderdag 25 mei 2017. Hemelvaart. Hoe is het in godsnaam mogelijk dat we uitgerekend dít meemaken, op déze dag. De dag die ‘hemel-vaart’ werd gedoopt? Uitgerekend op déze dag.

Ik heb mezelf altijd een ongelofelijk grote geluksvogel gevoeld. Ik ben altijd intens gelukkig geweest. Ik besepte elke dag opnieuw dat ik me tot *the luckiest of the lucky few* mag rekenen. Ik danste door het leven met een glimlach van oor tot oor.

Tot plots het noodlot toeslaat. Totaal onverwacht. Dan stopt de plaat met draaien en is het feest abrupt gedaan. Je eigen zoon moeten begraven, dat is dramatisch, dat wens ik niemand toe, dat zou geen mens ooit mogen meemaken. Een emotionele kwalling van het zwaarste kaliber.

Minstens éénmaal per jaar reis ik samen met mijn broer naar Madrid om een Champions League-wedstrijd van Real Madrid te bewonderen, in het mythische Estadio Santiago Bernabéu. Enkele maanden voor de zwartste dag uit mijn leven zaten we daar ook. Woensdag 15 februari 2017, Real Madrid tegen het prachtige Napels. Koninklijk wit tegen azuurblauw. Ik wist toen al dat Charlotte en ik een zoontje op de wereld zouden zetten. *Un figlio!* Ik keek naar de grasmat en was ervan overtuigd dat mijn zoon ooit op dat veld zou staan, tussen al die sterren. Ik dacht: als Cristiano Ronaldo de beste voetballer aller tijden kan worden, met een vader die meer naar de fles keek dan naar z’n zoon, tot wat voor een superster kan Aymeric dan niet uitgroeien, met liefdevolle ouders als wij?

Ik had alleen nooit verwacht dat hij zó snel een ster zou worden. Napels zien en sterven. Niet te geloven.

Ik ben een taaie klootzak, maar zo’n klap snijdt door je hart en kerft eeuwige littekens in je ziel. Compleet onwezenlijk en onwerkelijk. Bitter. Een emotionele amputatie. Ik heb getracht om kracht te puren door mijn zoon op de begrafenis te beloven dat ik van elke dag een feest zou maken om hem te eren. En dat lukt, met ups en downs. Ik ben een straatvechter. Altijd geweest. Ik zal ook dit duel aangaan. Ook al lig ik totaal knock-out in de ring, en is dit de meest oneerlijke strijd ooit.

Als je je beide ouders verliest, dan noemt men je een wees. Als je je echtgenoot of echtgenote moet afgeven, dan ben je weduwe of weduwnaar. Als je je eigen kind moet begraven... dan blijkt daar geen enkel woord voor te bestaan.

Omdat woorden tekortschieten. Je kunt er nu eenmaal niets voor verzinnen. En toch... Toch verdient hij de grondigste zoektocht ooit. Een zoekactie naar woorden die een beetje proberen uit te drukken hoe wij ons voelen, na het drama dat ons overkomen is. Ook al is het mijn metier om woorden te verzamelen die een bepaalde situatie zo goed als mogelijk omschrijven, verklaren en verdedigen... Ik kan er niets voor bedenken.

Je wordt ijskoud gepakt. Maandenlang kneedde je aan het ontwerp van de geboortekaartjes. Twijfelde je over details, komma’s en kleurtinten. Reisde je door België en Nederland om de perfecte kinderkamer te vinden. Jongensachtig, ondeugend, dandy en toch rock-’n-roll. Ondertussen hadden we het perfecte plaatje gevonden, gekocht en volledig geïnstalleerd in het nieuwe huis dat we met het oog op de nakende gezinsuitbreiding gekocht hadden.

Tot je plots verplicht wordt om de babyborrel te schrappen en zowaar gedwongen wordt om een begrafenis te organiseren. Van je eigen kind.

Ontelbare pleidooien had ik reeds te berde gebracht, maar het afscheidswoord op de begrafenis van mijn zoon was met verre voor-sprong het moeilijkste pleidooi dat ik ooit heb moeten voeren. Net omdat het zo onrechtvaardig is. Je eigen kind moeten begraven is totaal onnatuurlijk, volstrekt onverdedigbaar.

Als je afscheid neemt van iemand die honderd jaar mocht worden, dan kun je met een fonkeling in de ogen terugblikken op het leven dat die persoon heeft mogen genieten en een blik onvergetelijke, heerlijke momenten opentrekken die je samen met hem of haar hebt mogen beleven.

Bij ons was er geen fonkel in de ogen, alleen zoute tranen en onmete-lijk verdriet. Een smachtend verlangen naar de momenten die hádden kunnen plaatsvinden.

Wanneer het hartje van mijn zoontje stopte met kloppen, is het onze voor eeuwig gebroken. Er is geen enkele aanvaardbare verklaring voor wat ons overkomen is. Als ouder je liefdeskind, je eigen vlees en bloed moeten afgeven, is onbeschrijflijk hard.

De aanblik van mijn prachtige dochtertje deed de scherven van m'n hart verder breken. Een klein, schattig meisje, dat – toen als enig kind – de dagen aftelde naar de komst van het broertje waar ze zovele maanden naar had uitgekeken. Elke dag, negen maanden lang, vroeg ze wanneer hij eindelijk zou komen. Ze zette streepjes op de muur. Hoe moet je zo'n onweerstaanbaar prinsesje van amper vier lentes uitleggen dat de buik van mama verdwenen is, maar er toch geen broertje mee naar huis zal komen?

Aymeric bleek alleszins de genen van zijn vader te hebben, want hij heeft ons allemaal keurig bij de neus genomen. Hij is, net zoals zijn vader het hem al ontelbare keren had voorgedaan, op het feestje ver-

trokken zonder *bye* te zeggen. *The good old David Copperfield trick*. Ik was op een of andere vreemde manier bijzonder trots op hem.

Ik beloofde hem bij het afscheid dan ook dat ik hem op mijn beurt trots zou proberen te maken. Dat ik niet zou blijven verdrinken in een zee van verdriet, maar dat we aan boord zouden gaan van een mooi schip en, samen met zijn zusje en alle unieke mensen die ons omringen, van het leven één groot feest zouden maken. Een parade in ware Gatsby-stijl, zo groots dat hij er hierboven van zal kunnen meegenieten.

Want dat is exact wat hij verdient. Dat hij hierboven met een brede glimlach kan koesteren hoe we elkaar dagelijks zullen trakteren op een festijn van liefde.

Ik had een heel beperkte selectie van boezemvrienden uitgenodigd om samen met Charlotte en mij afscheid te nemen van Aymeric. Ik schreef het al, ik ben een geluksvogel. De warmte en steun die we die dag kregen, heeft ons er op miraculeuze wijze doorgesleurd. Eén van mijn beste vrienden is Yannick Bovy, een crooner met een stem van wereldklasse. Toen Céleste pas enkele dagen oud was, trad hij op in Antwerpen. Hij zong toen voor een volgepakte Zuiderkroon *Dream a little dream*, om haar geboorte te vieren. Glimmend van trots zaten Charlotte en ik in de zaal.

Ik vroeg hem of hij hetzelfde nummer voor Aymeric wou zingen, op de afscheidsplichtigheid. Hij deed het, en ik ben hem daar eeuwig dankbaar voor. Ik weet nog altijd niet hoe hij erin geslaagd is om het te kúnnen brengen, maar hij gaf Aymeric en zijn verslagen ouders een onvergetelijk geschenk. Ik hou van symboliek. Het was extreem bittere symboliek, maar tóch romantisch en teder.

Van andere dierbare vrienden kreeg ik op de dag van de begrafenis, 3 juni 2017, een voetbaltruitje van Real Madrid met de naam van mijn zoon erop. Diezelfde dag won Real Madrid de finale van de Champions League tegen *La Vecchia Signora*, Juventus Turijn.

Toeval bestaat niet.

One night of magic rush
The start a simple touch
One night to push and scream
And then relief
To call for hands of above
To lean on
Wouldn't be good enough
For me, no
And you, you knew the hands of the devil
And you, kept us awake with wolf teeth
Sharing different heartbeats
In one night

José González
Heartbeats
2003

THE ESCAPE ARTIST

Ça y est j'viens d'y naître
J'sais pas où je vais, ni où j'suis
Mais tous veulent y être
Quelque part, là-bas dans la vie

Stromae
Je cours
2010

‘Goeiemiddag, meester ontsnappingskoning...’ Een sympathieke blik kruist de mijne.

Een verzorgde jongeman met beginnende baardgroei heeft zich in een nieuw, net pak gehesen en schudt me de hand. Ik stel hem voor om in één van de fauteuils van het salonnetje in mijn bureau plaats te nemen.

‘Hoezo, ontsnappingskoning?’ vraag ik hem. ‘Ja, meester, neemt u het mij niet kwalijk, maar ik heb al zoveel interviews van u gelezen, en ik beschouw u echt als een *escape artist*. Hoe heeft u dat toch geflikt? Vanuit de sociale woonblokken in Deurne-Zuid tot hier... Het imposante America House op de Amerikalei in Antwerpen. Het lijkt wel de American dream in België.’

De voorbije jaren kreeg ik steeds meer aanvragen voor interviews. De Tijd, Humo, De Morgen, Knack, podcast-programma's, studenten... Ik vond het een tijdje leuk, maar had me na enige tijd voorgenoemen om vaker interviews te weigeren. Enerzijds zat ik steeds meer gekneld tussen mijn professionele en mijn privéagenda, zodat ik mijn tijd selectiever moest besteden; anderzijds viel het me op dat ik doorgaans min of meer dezelfde vragen voorgeschoteld kreeg, zodat ik op den duur een echo van mezelf hoorde.

Deze student was echter zó enthousiast dat ik zijn verzoek niet langer kon weigeren. Hij had me via elk mogelijk kanaal aangeschreven en gaf de indruk dat ik hem een gigantisch plezier zou doen met een kort interview in het kader van een opdracht voor de hogeschool. Bovendien zou dat interview niet gepubliceerd worden in één of ander magazine, doch louter dienen voor een werkstuk. Ik besloot voor hem een uitzondering te maken.

'Bedankt om me te ontvangen, Mr. Souidi! Ik heb meer dan een uur gereisd om hier te zijn, maar dat had ik er met plezier voor over om te luisteren naar uw geheim.' Ik antwoordde dat ik hem graag wilde vertellen over mijn 'ontsnappingsroute', om het met zijn woorden te zeggen, maar dat ik hem, als hij op zoek was naar hét ultieme geheim van de smid, zou moeten teleurstellen. Er is eigenlijk helemaal niets geheimzinnigs aan. Het is geen hocus pocus.

Mijn 'ontsnapping' is de facto te herleiden tot enkele zeer eenvoudige parameters: kei- en keihard werken, sociale vaardigheden ontwikkelen, een netwerk creëren, een visie ontwerpen, de creatieve kant van je brein aanspreken, commercieel denken, geloofwaardig blijven, kwaliteit vooropstellen in al wat je doet, doorzetten, blijven verrassen, blijven nadenken, blijven lachen, blijven lezen... en jezelf niet té ernstig nemen.

De hogeschoolstudent lachte ietwat zenuwachtig, en herinnerde me aan de nerveuze, arme jongen die ik zelf ooit was.

Dat het leven een beetje zoals poker is, vertelde ik hem: je krijgt niet altijd de beste kaarten, hebt niet altijd de perfecte hand, maar met kennis van het spel, tactisch denken, gezond verstand en een beetje bluf op het juiste moment, kun je toch ver graken.

Die benadering hanteer ik nu al 35 jaar. Ik heb magische momenten mogen beleven, maar ook gitzwarte dagen gekend. Ik heb de grootste vreugde en het mooiste geluk mogen ervaren, maar ook de gruwelijkste dingen die je kunt bedenken moeten doormaken. De slotsom is dat ik me gelukkig voel. Intens gelukkig. Dat geluksgevoel is verbonden aan een inzicht dat ik in de loop der jaren heb ontwikkeld: pijn doet groeien. Dat geloof ik niet zomaar: ik heb het aan den lijve ondervonden.

Wie zijn ambities wil waarmaken, maakt wat mee in zijn race naar het einddoel. Tegenslagen, teleurstellingen, afdunende concurrenten, onverwachte hindernissen... Een doel bereik je niet zomaar. Ik heb één groot geluk, en dat is dat ik de lotto heb gewonnen. Figuurlijk dan.

Op zaterdag 30 maart 1985, om precies te zijn. Die dag werd ik geboren, en de kans daarop was – zuiver statistisch bekeken – een flink stuk kleiner dan de kans om de loterij te winnen. Het leven dat mij uiteindelijk werd geschonken, is dan ook door een extreme samenloop van toevalligheden tot stand gekomen.